

De verrader

Van Ava Glass verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Alias Emma

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Ava Glass

De verrader

Vertaald door Ralph van der Aa

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 6458 7

© 2023 Moonflower Books Ltd

© 2023 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Ralph van der Aa

Oorspronkelijke titel *The Traitor*

Oorspronkelijke uitgever Penguin

Omslagontwerp Buro Blikgoed

Omslagillustratie © unsplash en shutterstock

Foto auteur © Jack Jewers

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Jack. Altijd.

Moed is een hoofdsom, met aftrek van kosten

Ian Fleming, *Dr. No*

DEEL I

LONDEN

Hij was uitgeput. Hij wilde blijven werken maar de cijfers dansen over het scherm en wilden geen nette strakke rijen meer vormen waarmee hij het patroon kon ontdekken waarvan hij wist dat het zich daar ergens schuil moest houden.

Hij was alleen zó dichtbij. Als hij maar wakker kon blijven, dan zou hij zeker vinden wat hij nodig had. Maar het was over tweeën, en toen hij zijn ogen dichtdeed en met zijn knokkels over zijn voorhoofd wreef zag hij nog steeds de getallen, alsof ze op zijn netvlies waren gebrand.

Hij zou een paar uur slapen en dan verdergaan.

Zijn handen werkten het nachtelijke ritueel af. Hij schakelde de laptop uit. Keerde hem om om de batterij eruit te halen. Ontkoppelde de wifi-ontvanger en de router en rolde beide kabeltjes netjes op achter de apparaten.

Het leek zinloos. Om gehackt te worden moest je ontdekt zijn, en als je was ontdekt betekende dat...

Hij ging abrupt staan, duwde de stoel zo hard achteruit dat de wieltjes met luid gepiep over de houten vloer reden en liep weg van de dingen die hem bang maakten. In de huiskamer hoefde hij nergens omheen te lopen; er stonden bijna geen

meubels in het appartement. Een bank, een bed, een stoel – meer had hij niet nodig. Meer zou overdaad zijn.

Hij controleerde de drie sloten op de voordeur en toetste de acht cijfers van het alarm in. Toen deed hij het licht uit en werd het pikdonker in de kamer. Meteen zou hij het licht weer aan willen doen. Het kostte hem moeite om in het donker te blijven.

Hij werd paranoïde van het werk. Overal waar hij kwam zag hij schimmen die hem volgden. De hele dag door had hij het idee dat hij in de gaten werd gehouden. Nu was het gevoel dat hij niet alleen was bijna overweldigend.

Terwijl hij in een rechte lijn naar de slaapkamer liep, herinnerde hij zichzelf eraan dat niemand kon weten wie hij was of waar hij woonde. Hij was altijd voorzichtig. Toen hij in bed stapte geloofde hij het bijna. Zodra hij zijn ogen dichtdeed zag hij de cijfers weer, zwevend achter zijn oogleden als tropische vissen.

Hij moest het werk morgen afmaken, voordat het hém afmaakte.

‘Morgen. Morgen is het voorbij.’ Hij mompelde het woord hardop, als een belofte.

Hij kon nog niet lang geslapen hebben toen hij wakker schrok van een geluid en rechtop schoot in zijn bed. Hij tuurde met opengesperde ogen in het donker, maar het enige wat hij kon horen was zijn eigen paniekerige ademhaling, hard en snel.

Hij dacht dat hij het geluid misschien had gedroomd. Maar toen hoorde hij het weer. Een zachte zucht.

Het licht ging aan en verblindde hem. Snel schermde hij zijn ogen af.

Ze waren met z’n tweeën. Eén stond bij de deur, naast een grote zwarte koffer. De ander boog zich grijnzend over het bed.

Toen wist hij dat hij het over alles mis had gehad.

Ze wisten wel degelijk wie hij was. Wat hij deed.
En ze waren gekomen om daar een einde aan te maken.

‘Target nadert.’

Vanaf haar positie in de imposante, marmeren banklobby wierp Emma Makepeace door het kogelvrije glas van het raam aan de voorkant van het gebouw een blik op het verkeer in de straat.

Door het zendertje in haar rechteroor waren het afgelopen kwartier voortdurend updates doorgegeven over een jongeman die onderweg was door de straten van Londen en zich er niet van bewust was dat al zijn bewegingen werden gadeslagen.

Ze deed of ze een pagina op het computerscherm voor zich aan het lezen was toen een glanzende rode Bugatti met hoge snelheid aan kwam rijden en abrupt tot stilstand kwam op de dubbele gele streep voor de bank. Terwijl de achteropkomende bus – waarvan de rode kleur flets afstak tegen het robijnrood van de sportwagen – om de onverwachte hindernis heen manoeuvreerde, zwaaide het portier van de auto open en stapte er een lange jongeman met een dikke bos donker haar uit. Hij hield een leren weekendtas in zijn hand.

De tweeëntwintigjarige Sergej Gorodin had een glad gezicht, en alles wat hij droeg was van Gucci. Zonder de bus een blik

waardig te keuren liep hij met grote passen van de auto naar de bank. Hij bewoog zich met de zelfverzekerdheid van een miljardairszoon. De geüniformeerde portier haastte zich naar voren om hem welkom te heten.

‘Kleine Beer is gearriveerd,’ mompelde Emma toen Gorodin naar binnen liep. Ze hield haar kin omlaag, in de richting van de microfoon die in de revers van haar donkere blazer zat verstopt.

Ze hield haar ogen op de deur gericht terwijl een dunne man in een blauw maatpak naar haar toe kwam en zacht vroeg: ‘Kan ik u ergens mee helpen, mevrouw Davies?’

Craig Reece was een van de investeringsmanagers van de bank. Iedereen die met hem werkte vond hem altijd beleefd, en hij beschikte over het aangeboren talent om geld te vermeerderen. Hij was ongelooflijk populair bij de vele Russische cliënten van de bank. Wat niemand van hen natuurlijk wist, was dat hij ook voor MI5 werkte.

Reece had Emma vandaag naar de bank laten komen om bewijs te verzamelen tegen Sergej Gorodin en diens vader, een vastgoedmakelaar wiens rijkdom heel moeilijk te traceren was. De andere bankmedewerkers dachten dat ze een consultant was die gespecialiseerd was in internationale wisselkoersen en Reece hielp met een gecompliceerde transactie.

‘Ik ben bijna klaar,’ zei ze met een knikje om aan te geven dat ze Gorodin al had gezien.

‘Uitstekend.’ Reece stapte naar achteren. ‘Als u nog iets nodig hebt...?’

Emma bleef zich op de jonge Rus richten, die langs haar bureau liep zonder haar zelfs maar een zijdelingse blik toe te werpen. Hij liep recht naar een kantoor met glazen wanden dat zich achter in het vertrek bevond.

‘Ik moet nog één ding opzoeken.’ Ze stond op en glimlachte Reece toe. ‘Twee seconden.’

Haar hakken klikten op de marmeren vloer terwijl ze zich achter Gorodin aan haastte, die zonder kloppen de deur van het kantoor opende. Binnen stond de bankmanager op om hem welkom te heten.

Emma keek toe hoe de twee elkaar een hand gaven, en vervolgens deed de bankmanager de jaloezieën dicht, zodat niemand het glazen kantoor meer in kon kijken.

Nonchalant bleef Emma staan bij de rij archiefkasten naast het kantoor. Ze trok een la open en haalde er een map uit.

De jaloezieën kwamen niet helemaal tot de rand van de muur, en vanaf haar positie kon ze duidelijk zien dat de manager een brandkast achter zijn bureau opende en daar grote stapels contant geld uit begon te halen, die hij op het bureau zette.

Emma haalde een pen uit haar zak, richtte de punt op de glazen wand en drukte op het minuscule knopje op de zijkant.

‘Er wisselt geld van eigenaar,’ fluisterde ze.

‘Begrepen. Achtervolgers zijn ter plaatse,’ zei Adam in haar oortje.

In het glazen kantoor overhandigde de bankmanager Gorodin een vel papier, dat de Rus met een achteloze krabbel tekende. Toen stopte hij de dikke geldbundels in de tas. Emma klikte weer met de pen.

Gorodin nam niet uitgebreid de tijd om afscheid te nemen. Zodra het geld in de tas zat deed hij die dicht en liep met veerkrachtige tred naar de deur.

Snel deed Emma de la dicht en liep terug naar haar bureau.

‘Maak je klaar,’ zei ze in de microfoon tussen haar revers. ‘Kleine Beer is onderweg.’

Reece stond op toen ze aan kwam lopen, en zijn ogen ston-

den vragend. Als antwoord hield Emma haar hoofd een beetje schuin. ‘Ik ben hier klaar,’ zei ze, waarbij ze haar lichaam zo draaide dat ze Gorodin de lobby door kon zien lopen.

‘Natuurlijk. Bedankt voor uw hulp bij dit project,’ antwoordde Reece soepel terwijl de Rus langs zijn bureau liep.

Emma glimlachte. ‘Het was me een waar genoegen. Ik zal contact opnemen.’

Ze volgde Gorodin langs de portier naar buiten, de Strand in.

Na de stilte in de bank moest ze wennen aan het lawaai en de drukte op straat: het gepiep van remmen, het doordringende geluid van claxons, het geratel van treinen uit de richting van Charing Cross Station; alles leek nu luider te zijn. Gorodin scheen dat allemaal niet te merken terwijl hij naar de rode sportwagen liep en de leren tas achteloos op de passagiersstoel gooide.

Emma bewonderde onwillekeurig de manier waarop hij omging met een half miljoen pond alsof het een tas met sportkleding was.

De Bugatti startte met een diepe, roofdierachtige brul en schoot weg.

‘Target is vertrokken,’ zei ze.

‘Ik zie hem,’ antwoordde Adam in haar oortje.

Er reed een zwarte BMW langs. Emma ving een glimp op van Adams lage voorhoofd en weerbarstige haar voordat beide auto’s versmolten met het stadsverkeer en uit het zicht verdwenen.

Hij zou Gorodin door de stad volgen, ook al wisten ze al waar hij heen ging. De afgelopen drie weken was hij elke woensdag met een lege tas naar de bank gereden en weer naar buiten gekomen met een tas die er veel zwaarder uitzag, waarna hij rechtstreeks naar het kantoor van zijn vader was gereden. Nu konden

ze bewijzen wat erin zat. De volgende stap zou zijn om te achterhalen wat er met het geld gebeurde.

Emma schrok op uit haar gedachten toen haar telefoon ging. Het nummer op het scherm was van de Dienst.

Snel nam ze op. 'Makepeace.'

'Ik heb een bericht van R. Kun je veilig praten?' vroeg een vrouwenstem die zo emotioneel klonk als een machine.

Fronsend maakte Emma zich los uit de stroom voetgangers. 'Ja. Zeg het maar.'

'De boodschap luidt: "Je wordt van de zaak-Gorodin gehaald. Ik heb je ergens anders nodig. We sturen je een adres. Ga er onmiddellijk naartoe.'" Na een korte stilte vervolgde de monotone stem: 'Hier eindigt het bericht. Moet ik het herhalen?'

'Nee, het is duidelijk,' zei Emma.

De verbinding werd verbroken en er verscheen een bericht op haar beveiligde scherm: *Thames Mansions 75, Flat 652, W6.*

Emma's hart begon sneller te kloppen. Het Gorodin-project was nog maar net begonnen. Als de Dienst haar daar nu al van af wilde halen moest er iets belangrijks zijn gebeurd.

Ze stopte haar telefoon in haar zak en begon te rennen.

Emma maakte deel uit van een kleine eenheid bij de inlichtingendienst die zo geheim was dat ze geen naam had. De Dienst kwam niet voor op officiële lijsten van de overheid. Stond in geen enkel telefoonboek. Slechts een handjevol hoge regeringsfunctionarissen wist van het bestaan van de Dienst. Die geheimzinnigheid was logisch als je wist dat de Dienst erop gericht was Russische spionnen die in Groot-Brittannië actief waren te ontmaskeren en hun werk te beletten.

De laatste tijd maakte de Dienst overuren. De spanningen tussen Londen en Moskou waren hoger opgelopen dan iemand

zich kon herinneren. Alles voelde gevaarlijk aan – alsof de wereld een kruitvat was geworden en alle landen een brandende lucifer vasthielden.

In die koortsachtige wereld deed de Dienst zijn werk in stilte. Onzichtbaar. En was dat werk absoluut noodzakelijk.

Met haar achtentwintig jaar was Emma de jongste geheim agent van het team. Ze zat pas drie jaar bij de organisatie, maar na een undercoveroperatie vorig najaar waarbij ze in haar een-tje een Russische moordeenheid had tegengehouden, had ze promotie gemaakt. Er werden haar grotere operaties toevertrouwd. En terwijl ze parkeerde voor een appartement van glas en staal dat zo dicht bij de Theems stond dat het blauwgrijze water in de ramen weerspiegeld werd, had ze het gevoel dat dit ook zo'n klus was.

Ze zag nergens politieauto's in de straat. Geen ambulances. Er stond slechts één agent bij de deur en ze herkende de onge-markerde zwarte bestelbus van het forensische team van MI5 die bij de hoek geparkeerd stond.

Verder was er geen enkele activiteit zichtbaar.

Wat hier ook gebeurd was, de Dienst wilde nog niet dat iemand ervan wist.

Het was juni, maar de vochtige lucht was kil, en Emma knoopte haar jas dicht terwijl ze naar de voordeur liep. Engeland was altijd pas in juli bereid de zomer echt te accepteren. Het land moest tegen wil en dank de warmte in worden gesleept.

De agent van Special Branch keek aarzelend naar haar toen ze aan kwam lopen.

'Emma Makepeace,' zei ze. 'Ik word verwacht.'

Hij scande haar vingerafdruk met een glanzend zwart apparaat en keek op het scherm naar het resultaat voor hij in een tas